

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Οι στιγμές είναι ιστορικές για όλους. Για φτωχούς, για μικρομεσαίους, για πλούσιους, για πολύ πλούσιους αλλά κυρίως είναι ιστορικές για τον κυρίαρχο πολιτικό μας θίασο.

Οι ώρες που διανύουμε είναι ώρες μεγάλης ευθύνης και μεγάλων αποφάσεων.

Οι φτωχοί, καλούνται, από τους κυβερνώντες, να αποφασίσουν αν θα γίνουν πιο φτωχοί ή αν θα διαλέξουν να γίνουν φτωχότεροι. Δύσκολο και εξοντωτικό το δίλλημα για εκατομμύρια ανθρώπους γιατί πρέπει να φαίνεται ότι εκείνοι αποφάσισαν.

Ο μπάρμπα-Νίκος ο συνταξιούχος πρέπει να δεχτεί από μόνος του να θυσιάσει τα 40 χρόνια σκληρής δουλειάς για το καλό του καλού τραπεζίτη. Και να πεις ότι την ήθελε τη σύνταξη για κείνον; Έλα όμως που περίμεναν άλλα τέσσερα στόματα να ζήσουν με τη σύνταξη! Ο γιος του μακροχρόνια άνεργος, η νύφη του αναπληρώτρια σε σχολείο. Πώς να τα βγάλουν πέρα και με τα δυο παιδιά που είχαν;

Ο Αλέξης και η παρέα του το αποφάσισε κι ο μπαρμπα-Νίκος ελεύθερα πρέπει να αναγκαστεί να το δεχτεί. Αλλιώς θα καταστραφεί. Πρέπει να δεχτεί την καταστροφή του για να μην καταστραφεί, όπως του λένε.

Ο Δημήτρης με τα ψιλικά είχε ο δόλιος την ελπίδα ότι κάποια στιγμή το ψιλικατζίδικο θα γινόταν μίνι-μάρκετ και αργότερα, γιατί όχι, σούπερ-μάρκετ.

Πίστευε, ο θλιμμένος, ότι τα μονοπώλια καταργήθηκαν, δεν ήξερε για τα προνόμια που απολαμβάνουν τα πολυεθνικά σούπερ-μάρκετ στη χώρα μας. Νόμιζε ότι αποδίδουν τον ΦΠΑ όπως αυτός. Που να φανταζόταν ποτέ ότι οι εργαζόμενοι στα πολυεθνικά και ντόπια σούπερ-μάρκετ δουλεύουν σα σκλάβοι πολλαπλασιάζοντας τα κέρδη των αφεντικών; Νόμιζε πως αυτό γινόταν μόνο για κείνον και τη γυναίκα του την Ελένη. Ακολουθούσε τη συμβουλή του παππού του που του έλεγε πως μόνο με την σκληρή δουλειά προοδεύει ο άνθρωπος. Δε ρώτησε όμως ποτέ τον παππού του γιατί ο ίδιος, αν και δούλευε από τα πέντε του, δεν πρόκοψε ποτέ; Του ξέφυγε αυτή η λεπτομέρεια και τώρα, για έναν ανεξήγητο λόγο, τη θυμήθηκε. Πού να τον βρει όμως τον παππού του;

Όσο για τον κύριο Γιάννη, διευθύνων σύμβουλος στην τεχνική εταιρεία του κυρίου Γεράσιμου, ποτέ δεν σκέφτηκε πώς γίνεται να τα βγάζει πέρα ο μπαρμπα-Νίκος και η φαμίλια του, πώς γίνεται να τα βολεύει ο Δημήτρης και οι δικοί του; Η αλήθεια είναι ότι προβληματίστηκε λίγο όταν άκουσε ότι θα φορολογηθούν όσοι έχουν δύο σκάφη. Τα έβαλε κάτω και αποφάσισε πως θα στοίχιζε πολύ ψυχολογικά τόσο στον ίδιο όσο και στη σύζυγό του το να πουλήσει το δεύτερο σκάφος. Είχε άλλωστε και το όνομά της. Δεν θα το άντεχε. Το πρόσωπό της θα γέμιζε ρυτίδες και εκείνη την περίοδο ο αισθητικός της απουσίαζε στο εξωτερικό.

Ο κύριος Γεράσιμος είναι αλήθεια ότι ανησύχησε κάπως περισσότερο. Ήρθε όμως ένα πρωί και ανακοίνωσε στο ΔΣ της εταιρείας πως, δόξα τω Θεώ, όλα θα πάνε καλά. Ξεπαγώνουν οι χρηματοδοτήσεις για τα μεγάλα έργα, εγκρίθηκε και ο διακανονισμός με την τράπεζα και τα ασφαλιστικά ταμεία οπότε κανένα πλέον εμπόδιο δεν υπήρχε. Η εταιρεία θα συνέχιζε το ανθρωπιστικό της έργο-να ανθρωπιστικό αφού δίνει δουλειά σε ανθρώπους-για το καλό της πατρίδας και της εθνικής οικονομίας. Τα δύο του ξενοδοχεία, επίσης, κάθε χρόνο πήγαιναν και καλύτερα. Ο τουρισμός έσπαγε χρόνο με το χρόνο κάθε ρεκόρ. Του άρεσε του Γεράσιμου ο Αλέξης όπως του άρεσε παλιότερα και ο Ανδρέας.

Ο Αλέξης και η παρέα του έκοψε, αν είχε ποτέ, κάθε δεσμό με τα λαϊκά συμφέροντα όχι τη νύχτα του δημοψηφίσματος αλλά τη στιγμή που υπέβαλλε τα διαπιστευτήριά του στα μεγάλα συμφέροντα είτε από

τη μία είτε από την άλλη μεριά του Ατλαντικού.

Και τώρα που σφίγγουν οι προσαγωγοί, ο Αλέξης και η παρέα του ζητάει τη συναίνεση του πολιτικού δημοκρατικού τόξου. Αυτοί που τα τελευταία χρόνια κυκλοφορούν από συνήθεια με τα χέρια ψηλά καθώς δεν προλαβαίνουν να ψηφίζουν μέτρα και μνημόνια, του αρνήθηκαν. Μόνο ένας Λεβέντης του στάθηκε, που να μην έσωνε. Ξεφτίλα να σε στηρίζει μόνο ο Λεβέντης!

Ο Αλέξης και η παρέα του δεν ζήτησε τη συναίνεση του λαού. Ίσως να μην τολμάει, ίσως πάλι να τη θεωρεί δεδομένη αφού δε βλέπει αντιδράσεις.

Πάντως σίγουρα κάτι οσμίζεται για το τι θα ακολουθήσει, αλλιώς δεν θα ζητούσε μνημονιακή συστράτευση.

Μ' αυτά και μ' αυτά θυμήθηκα τη γειτόνισσα την κυρά-Σταυρούλα. Άγχος μεγάλο να πληρώσει τον ΕΝΦΙΑ και τις δόσεις στην εφορία. Μέχρι και το φαί στερείται. Κι αν τη ρωτήσεις γιατί το κάνει όταν αυτοί που θα έπρεπε να φορολογηθούν και να πληρώσουν τη βγάζουν πάντα λάδι, έχει την απάντηση έτοιμη: «Ντρέπομαι παιδάκι μου, ντρέπομαι. Μια φορά ξετσίπωτος για πάντα ξετσίπωτος».

Όσο και να διαφωνεί κανένας με τη λογική της κυρά-Σταυρούλας δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει με το τελευταίο:

«Μια φορά ξετσίπωτος για πάντα ξετσίπωτος»